

เขาร้าย แต่เขารัก

กระรอกน้อยสีน้ำตาลหม่น เขียน

เนื้อหาในนิยายเรื่องนี้เป็นลิขสิทธิ์ของผู้เขียนแต่เพียงผู้เดียว

สงวนลิขสิทธิ์ © 2562

~*~

พิสูจน์อักษร : กระรอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

ออกแบบปก : กระรอกน้อย's mom

รูปเล่มอีบุ๊ก : กระรอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

อีเมล : d_a_emon@yahoo.com

บทนำ

อีฟมองภาพของพ่อซึ่งจูบกับผู้ชายหน้าหวานคนหนึ่ง
แล้วแทบไม่เชื่อสายตา

‘เกย์สินะ’

เขาคิด

ไม่ยากเชื่อเลยว่าพ่อซึ่งเป็นนักเปียโนที่ยิ่งใหญ่ และ
ภาพภายนอกเป็นคนรักครอบครัว มีครอบครัวที่อบอุ่นออกสื่อ
แท้จริงแล้วจะเป็นอะไรที่เรียกว่า ‘หญิงก็ได้ชายก็ดี’

อีฟเป็นลูกชายคนเดียว

บ้านทาวน์เฮาส์ระดับค่อนข้างหรูหรารของเขามีพ่อ มีแม่
แล้วก็ตัวเขา เป็นครอบครัวสามคน

อีฟมองภาพนั้นเงียบ ๆ ผ่านช่องประตูที่ถูกเปิดแง้ม

เขาริบพาดตนเองออกไปจากที่นั่นอย่างว่องไวและเงียบงัน
ที่สุด พร้อมกับความซอกที่เกิดขึ้น ...ถึงอย่างไรอีฟก็ตั้งใจว่าจะไม่
บอกแม่... ไม่บอกเด็ดขาด...

เขาร้าย แต่เขารัก | กระรอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

เรื่องน่าอัศจรรย์เช่นนี้ให้เขาซึ่งเป็นผู้ชายรักรู้เพียงคนเดียว

ก็พอ

บทที่ 1

อีฟ มองลงไปผ่านทางหน้าต่างซึ่งติดระเบียงของ
ทาว์นเฮาส์ไปยังร่างโปร่งของชายหนุ่มผู้หนึ่ง

คิวของเขาขมวดเข้าหากัน 'ใครมาที่บ้านกันนะ'

ไม่รู้มารดา มีแขกหรือเปล่า ... หรืออย่างไร

เขายังคงเฝ้าสังเกตไปชั่วอึดใจ ก่อนจะเห็นร่างตัวขมของ
มารดาซึ่งเปิดประตูรั้วออกไปหาชายหนุ่มผู้นั้น ทั้งสองคุยกันไม่กี่
คำชายหนุ่มคนดังกล่าวก็เข้ามาในตัวบ้านของเขา อีฟรีบชวยเท้า
ผลุนผลันลงบันไดจากชั้นสองทันที เพราะระลึกขึ้นได้ว่ามารดา
เคยบอกจะจ้างครูสอนเปียโน...

แต่แบบ... ให้มาสอนที่บ้านเลยเหอะ ตอนแรกเขาคิดว่า
มารดาหมายถึงจะให้เขาออกไปเรียนที่โรงเรียนดนตรีเสียอีก

ความรู้สึกแรกของอีฟที่เห็นหน้าครูคนนี้คือ... บางครั้ง
คนเราก็รู้สึกไม่ชอบใครโดยไม่มีเหตุผล

ใช่ ๆ... มันฟังดู แย่ แต่มันก็เป็นอย่างนั้นจริง ๆ

เขาร้าย แต่เขารัก | กระรอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

ผู้ชายที่เขาเห็นเป็นชายหนุ่มซึ่งมีอายุมากกว่าเขา ...
น่าจะหลายปี เพราะเขาเพิ่งอยู่แค่ชั้น ม.4 เอง

ชายหนุ่มมีผิวขาว หน้าตาน่ารัก ซึ่งอีฟเห็นแล้วค่อนข้าง
ขัดใจในแง่ของ *ผู้ชาย* ซึ่งมันก็ไม่จำเป็นว่าจะต้องเป็นไปแบบที่
เขาคิดก็ได้มั้ง เพราะผู้ชายหน้าหวานก็ไม่จำเป็นจะต้องเป็นเกย์
ไปเสียทุกคน แต่ไอ้ความรู้สึกไม่ชอบหน้านี้... หรือที่ภาษา
ชาวบ้านเรียกว่า ‘เขม่น’ เขาก็ไม่รู้จะทำไม่มันรุนแรงเบอร์นั้น

มารดาของเขาพาครูคนนั้นเข้ามา อีฟเดินลงมาจาก
บันไดพอดี เขากำลังชะงักเท่าเพื่อที่จะรอดูสถานการณ์อยู่ห่าง ๆ
แต่พอดี นางเวรนี่ มารดา หันมาเห็นเสียก่อน

“อ้าวอีฟ มาพอดีเลยลูก” มารดาว่างท่วมท่าทางใจดีรับ
กัวมือหย็อย ๆ เรียกบุตรชาย “มานี่สิอีฟ แม่ไปติดต่อครูมาแล้ว”

“แม่ทำอะไรไม่ถามผมสักคำ”

อีฟบ่นระปอดกระแปด คิ้วคมเข้มขมวดเข้าหากัน
สายตาสีน้ำตาลมองไปเห็นครูคนนั้นยิ้มน้อย ๆ ...เออจริง ๆ นะ
เขารู้สึกไม่ชอบเลย

“หิวเราจะอะไรวะ”

เขาร้าย แต่เขารัก | กระรอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

เขาพูดกับตนเองเบาแสบเบาเพื่อไม่ให้ทั้งเจ้าตัวและมารดาได้ยิน แต่ แแบ้งหอม ก็อ่านปากของเขาได้ รอยยิ้มนั้นก็จึงหุบลง

บ้านของอีฟมีเปียโนอยู่แล้ว เพราะมันเป็นมรดกตกทอดจากคุณพ่อผู้ซึ่งเป็นนักเปียโนอยู่แล้วแต่ท่านได้เสียชีวิตลงไป เป็นเปียโนเก่าแก่ซึ่งคุณพ่อเคยใช้ในการประกอบอาชีพ

“ครูชื่อแบ้งหอมนะ”

ฝ่ายนั้นพูด

“สวัสดีครับ”

อีฟยิ้มแกน ๆ ให้ สายตามองสำรวจคนตรงหน้าตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า แต่ก็พยายามไม่ให้เสียมารยาทจนเกินไป คำเดียวเลยคือ ‘ไม่ชอบ !’

“น้องชื่ออะไร”

“อีฟครับ”

เด็กหนุ่มตอบ

เขาร้าย แต่เขารัก | กระจกน้อยสีน้ำตาลหม่น

“อะจ๋า ยังไงแม่ขอฝากด้วยแล้วกันนะคะ พอดีคุณพ่อ
ของเขาเสียไปก่อนจะได้ถ่ายทอดวิชาความรู้ให้เด็กคนนี้นี่ก็ยังไม่
เล่นได้แคงๆ ปลาๆ อยู่เลย !@#\$%^&*()_+”

นางเวรณีรีบเข้ามาโอบไหล่บุตรชายพลางตบๆ ฝากฝัง
ให้แบ้งหอมเป็นการใหญ่

แบ้งหอมมองอีฟแล้วก็รู้สึกว่่าอีกฝ่ายท่าจะดี๊อ ดูจากแว
ตาดูก็รู้ว่ามันดี เขาเองก็ไม่คุ้นเคยกับนักเรียนผู้ชายมากนัก โดย
เฉพาะที่อยู่ ม.ปลาย แล้ว

“คุณแม่เขาไปเจอครูที่ไหนหรือครับ”

อีฟพูดขึ้นเมื่อพวกเขาเดินขึ้นบันไดมายังชั้นสองซึ่งเป็น
ห้องที่มีเปียโนตั้งอยู่

“จากอินเทอร์เน็ตนะ ครูลงประกาศรับสมัครสอนเปียโนตาม
บ้าน”

แบ้งหอมตอบขณะเดินตามเด็กหนุ่มเข้าไปในห้อง

“หรือครับ...”

เขาร้าย แต่เขารัก | กระวอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

“คุณพ่อของอีฟเป็นนักเปียโนด้วยเหรอ”

“ใช่ครับ ชื่อ จีระ”

“อ้อ อาจารย์จีระ”

อีฟพยักหน้า มองใบหน้าหวานของครูที่ยิ้มให้

“ใช่ครับ รู้จักด้วยเหรอ”

‘ฟังจากการพูดจาก็ดูเรียบร้อยดี น่าจะไม่ใช่โรนั้ง’

แบ้งหมอมคิดให้กำลังใจตนเอง ถึงอย่างไรนางเวธนี่ก็จ่าย
ค่าเรียนให้แล้ว เขาก็ต้องตั้งใจสอนอย่างดีที่สุด

“รู้จักสิ”

ชายหนุ่มตอบออกไป

ว่าแล้วก็เริ่มต้นสอน

ดูท่าอีฟจะเล่นได้แบบ ‘งู ๆ ปลา ๆ’ จริงอย่างที่นางเวธนี่
ว่า

มือใหม่สุด ๆ แบบที่ทักษะอะไรยังไม่มีเลย

เขาร้าย แต่เขารัก | กระรอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

“หืม”

แบ้งหอมรำฟุ้งกับตนเอง เพราะไม่คิดว่าบุตรชายของนักเปียโนที่มีชื่อเสียงจะเล่นเปียโนดูไม่เป็นเอาเลย

อ๊อฟได้ยินเสียงชายหนุ่มพึมพำจึงหันมามอง

“...”

เขาคิดไปว่าสงสัยแบ้งหอมต้องนึกดูถูกอยู่แน่ ๆ เอะ ! ก็ทำอะไรได้ล่ะ ขนาดพ่อเป็นนักกีตาร์ ลูกยังเล่นกีตาร์ไม่ได้เลย แล้วนับประสาอะไรกับพ่อเป็นนักเปียโน แล้วลูกจำเป็นจะต้องเล่นให้ได้

“คุณเป็นลูกครึ่งหรือเปล่าเนี่ย”

เขาชวนคุยนอกเรื่อง ฟังเหมือนมีมิตรจิตมิตรใจแต่ที่จริงไม่ใช่ มันเป็นเพราะเขาไม่ชอบคน ๆ นี้เอาเลย

“ทำไมล่ะ”

“ก็ผมของครูสีอ่อนอ่อน แล้ว ผม ตรงอื่นจะเป็นสีอ่อนแบบนี้ด้วยหรือเปล่า”

เขาร้าย แต่เขารัก | กระรอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

ลอยหน้าลอยตาพูด เห็นริมฝีปากสีสวยของแป้งหอม ยกขึ้นมาเป็นรอยยิ้มชนิดหนอย “ไม่หรอกก็ผมสีนี้อยู่แล้ว”

“...”

“ที่น้องอีฟยังตาสีน้ำตาลเลยนี่”

“...ก็ตาสีนี้อยู่แล้ว”

แป้งหอมยิ้ม

ทำไมนะ... เขาถึงรู้สึกเกลียดรอยยิ้มของชายคนนี้จัง มัน ดู *น่ารัก* เกินไป ไม่เหมาะสมกับผู้ชายเลย...

อีฟไม่ชอบผู้ชายลักษณะเช่นนี้เลยและไม่อยากคบค้า ด้วย นั่นเพราะเขายังตัดขาดความคิดที่ว่า *อีกฝ่ายเป็นเกย์* ? ไม่ได้ หรือเขาจะฟังเพื่อนผู้หญิงที่ห้องพูดคุยเรื่องยะโอะอิมามาก เกินไป ถึงมีความคิดฝังหัวแบบนี้

เพื่อน ๆ ที่ห้องเรียนของอีฟเป็นสาววายกันเยอะ

พวกหล่อนชอบจับคู่ดารานักร้องเกาหลี พูดคุยเรื่องแต่ง พิค ว่าง ๆ ก็ดูคอนแล้วก็หัวเราะคิกคักเสียงดัง ถึงไม่ยกยากรู้อเรื่อง ชาวบ้านแต่อย่างไรก็ต้องรู้อยู่ดี

เขาร้าย แต่เขารัก | กระรอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

อ๊อฟไม่ใช่ผู้ชายไม่ตามเทรนด์เสียทีเดียว เพราะฉะนั้นเขาก็รู้ ๆ บ้างว่าสมัยนี้อัตว์เรื่องประมาณนี้กัน ชายแท้ทั้งแท่งอย่างเขาไม่สนุกกับเรื่องแบบนี้เสียทีเดียว ...เอาจริง ๆ คือไม่สนุกเลย และเขามองว่ามัน ซิลลี่ สิ้นดี

แต่ถึงพูดไปก็อาจถูกรุมประชาทัณฑ์เสียเปล่า ๆ

เอาเป็นว่าความไม่ชอบหน้าก็ไม่ใช่ไร้เหตุผลเสียทีเดียว ...แต่มันก็ไร้เหตุผลยุดินนั่นแหละ

เขาพยายามคิดว่าจะต้องเรียนกับครูคนนี้ไปอีกนานแค่ไหน ...เป็นเดือน ๆ เลยหรอ นานไปไหม ?

ฟังดูน่าตลก ที่จริงแล้วการเรียนดนตรีอย่างจริงจังมันก็ต้องใช้เวลา หลายเดือน ถึง หนึ่งปี ขึ้นไปทั้งนั้น แต่เน่เขาคิดว่าเดือนเดียวพอไหมเนี่ยนะ

ครูแบังหอมมาสอนที่บ้านให้สัปดาห์ละหนึ่งครั้ง ซึ่งมารดาของเขาเลือกให้วันอาทิตย์เพื่อที่วันเสาร์เขาจะได้มีเวลาพักผ่อนจากการไปโรงเรียนและเคลียร์กรบ้าน แต่อ๊อฟขอแย้งว่าให้เรียนตอนเย็นวันศุกร์ที่เขากลับมาจากโรงเรียนเลยดีกว่าเพื่อจะ

เขาร้าย แต่เขารัก | กระรอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

ได้พักผ่อนยาว ๆ ถึงอย่างไรวันศุกร์ก็เป็นวันที่โรงเรียนเขาปล่อย
เร็วและคาบว่างเยอะอยู่แล้ว

กลายเป็นว่าทุกเย็นวันศุกร์หลังโรงเรียนเลิกอีฟมีภารกิจ
ที่มากมายกว่าคนอื่นคือต้องรีบกลับบ้านมาเรียนเปียโนโดยไม่
เต็มใจ ... หมายถึง *ไม่เต็มใจกับคนสอนคนนี้* นะนะ เพราะถึง
อย่างไรหากสามารถเป็นอย่างบิดาได้แม้เพียงสักนิด ตัวเขาเองคง
จะดีใจมาก

“ไม่รู้ว่าคุณสอนเปียโนคนอื่นไม่มีแล้วหรือไงแม่ผมถึงได้
เลือกครูมาสอน”

อีฟพูดขึ้นโดยไม่รักษามารยาทเมื่ออยู่กันสองคน ระยะเวลา
หลัง ๆ มาเขาเริ่มแสดงออกว่าไม่ชอบแบ้งหอมมากขึ้น อาการ
ต่อต้านอย่างเห็นได้ชัดทำให้การเรียนไม่คืบหน้าไปไหน

“พูดกับผู้ใหญ่เนี่ยพูดแบบนี้ก็ได้หรอ”

แบ้งหอมว่า หลัง ๆ ชักเริ่มเห็นความร้ายกาจของนายอีฟ
แล้ว

เขาร้าย แต่เขารัก | กระรอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

“คุณเป็นผู้ใหญ่กว่าผมสักกี่ปีเชียวะ”

อ๊อฟมองหน้า

“ยี่สิบปี... มากพอไหม”

“อีก”

ถึงกับกลืนน้ำลายลงคอเพราะคาดไม่ถึงว่าอย่างแบัง
หอมจะมีอายุสามสิบกว่าแล้ว ทั้งที่หน้ายังเด็กอยู่แท้ ๆ

“ที่จริงมาสอนพิเศษก็ไม่อยากจะทำมาให้มากนักหรอก แต่
น้อย ๆ หน่อยก็ดีนะ เอาเวลาพูดไปตั้งใจเรียนซะยังดีกว่า”

“...”

แบังหอมพอรู้ว่าอ๊อฟไม่ชอบตน เพราะแวตตาที่แสดงออก
ตั้งแต่คราแรกมันแสดงความ เป็นปฏิปักษ์ อย่างเห็นได้ชัด ที่จริง
อ๊อฟก็ดูเรียบร้อยดี ไม่น่าเป็นเด็กคือไปได้เลย

...แบบนี้สินะที่เขาเรียกว่า *ดีเจียบ*

“ทำไมต้องไม่ชอบครูขนาดนั้น”

เขาร้าย แต่เขารัก | กระบอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

ชายหนุ่มถามขึ้นเมื่อพวกเขาเริ่มคุ้นชินกัน คำถามนี้เป็นคำถามที่ค้างคาอยู่ในใจเขาเสมอ

“ก็ครู... หน้าเหมือนเกย์”

“อะไรนะ ?!”

แบ้งหอมร้องเสียงสูง

“จริง ๆ นะ ก็ครูหน้าเหมือนพวกเกย์จริง ๆ นี่ เหมือนที่พวกผู้หญิงห้องผมชอบดูกันในมือถือ”

“...”

เจ็บสิครับแบบนี้ แบ้งหอมอ้าปากจะประท้วงแต่แล้วก็หุบลง ชายหนุ่มหน้าหวานอดหัวเราะไม่ได้กับความคิดของอึฟ

มันก็ช่วยไม่ได้หรอกเพราะตัวเขาถูกหักแบบนี้เป็นประจำทั้งที่จริง ๆ แล้วไม่ใช่เลย แบ้งหอมรู้ว่าตนเองห่างไกลจาก *ความเป็นเกย์* ไปไกลโข แต่บางครั้งคนเราก็ชอบตัดสินคนอื่นง่าย ๆ แบบนี้แหละ

ถึงอย่างไรก็เป็นเครื่องยืนยันได้ว่าอึฟยังคงมีความคิดแบบเด็ก ๆ อยู่

เขาร้าย แต่เขารัก | กระจกน้อยสีน้ำตาลหม่น

เห็นได้ชัดว่าหากคิด เด็ก ๆ แบบนี้ เด็กคนนี้ก็คงไม่ใช่คน
เลวร้ายอะไร ... เขาหวังว่าอย่างนั้นนะ

“แล้วที่บ้านมีพี่น้องหรือเปล่า”

ชายหนุ่มเปลี่ยนเรื่องขณะสอนในบทเรียนไปด้วย

“ถ้ามีครูก็คงเห็นแล้วสิ ไม่มีหรือครับผมเป็นลูกคน
เดียว”

อีฟยื่นจมูก

หากเป็นคนอื่นเจอเด็กตอบกวนแบบนี้คงหมดความ
อดทนไปแล้วแต่พอตีตัวเขาเป็นคนมีความอดทนสูง เพราะฉะนั้น
แบบนี้ยังจับ ๆ อยู่ อย่างไรก็ตามก็เข้าใจได้ว่าเจ้าตัวถูกมารดาบังคับ
ออกแนวยึดเยียดให้เรียนเปียโนล่ะนะ แต่เครื่องดนตรีเนี่ยถ้าไม่
อยากเล่นเอง แล้วมันจะได้ผลสักแค่ไหนกัน

“แล้วมีเพลงที่อยากเล่นเป็นพิเศษหรือเปล่า จะได้สอนได้
ง่ายขึ้น”

แบ้งหอมถาม

“ก็มีครับ”

เขาร้าย แต่เขารัก | กระรอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

อฟตอบ

“เพลงอะไรละ”

“นาฏโตะ”

“หา?”

“เพลงการ์ตูน”

“...”

เป็นอีกครั้งที่แบ่งหอมรู้สึกว่ามีอฟช่างไรเดียงสาเสียจริง เขาเริ่มชินกับเด็กคนนี้นี้มากขึ้นแล้ว ถึงพุดจาไม่ค่อยมีหางเสียง กวนไปกวนมาและชอบทำตาขวาง ๆ ใส แต่อฟก็ยังเป็นเด็กอยู่มาก ปกติเขาสอนเด็กเล็กกว่านี้ก็เลยเพิ่งเคยเจอแบบอฟนี่แหละ ที่รับสอนทั้งที่เป็นเด็ก ม.ปลาย แล้วก็เพราะตอนติดต๋อไปคุณแม่ของอฟพุดจาสุภาพรัดกุมมาก ๆ ซึ่งเมื่อเจอตัวจริงเขาก็รู้สึกว่ นางเวรนี่เป็นคนใจดี

แต่ถึงอย่างไรเขาก็ยังรู้สึกไม่วางใจอฟอยู่ดี ฝ่ายนั้นชอบมองหน้าเขาเหมือนคิดอะไรอยู่ในใจตลอดเวลา

เขาร้าย แต่เขารัก | กระบอกน้อยสีน้ำตาลหม่น